

bliver drevet. Naar saa det ærede Medlem siger: Ja, men hvorledes gaar det saa med Grundlovens Bestemmelser, hvorledes gaar det saa med Grundlovens § 2, efter den Maade, hvorpaa den foreløbige Lovgivningsmyndighed benyttes? saa forekommer det mig, at det ærede Medlem maatte hellere rette dette Spørgsmaal til sine Meningsfæller; thi jeg her ikke, hvorledes det skal være muligt at benytte § 2, naar den ene Afdeling af Rigsdagen ikke vil være med til at fremme Lovgivningsarbeidet. Det er jo klar efter klar, man ser Lovforslag forelægges og læses i Stilhed eller henrettes offentligt, hvorledes skal der saa være Mulighed for, at denne § 2 i Grundloven, som siger, at Lovgivningsmagten er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, kan være livskraftig og udfolde sig i sin Betydning, naar en af Rigsdagens Afdelinger umuliggjør det? Thi det er jo en Kjendsgjerning, at Lovgivningsarbeidet er nedlagt, at den ene Afdeling har sat sig ud af Spillet, som man har sagt, og paa den Maade hindret dets regelmæssige Virksomhed. Men fordi nu den ene Afdeling af Rigsdagen siger: Vi ville ikke arbejde og fremme Lovene, derfor staar Trangen til Lovene ikke stille, derfor indtræder desuagtet de Tilfælde, hvor en Lov maa udkræves, og kan man ikke faae dem paa regelmæssig Maade, nu vel, saa foreligger der den Nødstilstand, i hvilken man tier til den Nødhjælp, som Grundlovens § 25 frembyder. Naar man altsaa vil tale om, hvad de Folk, som vare med til at give Grundloven, have antaget, hvorledes de havde tænkt sig, at Grundlovens § 25 skulde anvendes, saa vil jeg sige: Ja, men spørg saa de Folk, hvad de have tænkt sig om den danske Rigsdag, spørg dem, om de havde tænkt sig, at der skulde komme et Folkething, som sagde: Vi ville ikke arbejde uden paa Grundlag af en Betingelse, som er grundlovsstridig, idet den gaar ud paa at indskrænke Kongens forfatningsmæssige Magt og Myndighed. Jeg tror visstelig, at hvis man vilde spørge Mændene fra den Tid, Grundloven blev givet, vilde de ikke vedkende sig denne Forudsætning. De have tænkt sig et Folkething, som arbejdede med Anekthendelse af hele den grundlovmæssige Ordning, deriblandt navnlig ogsaa med Anekthendelse af Kongens Myndighed efter § 13 til selv at bestemme sin Regjerings Sammensætning. Naar denne Forudsætning fraviges, naar man fra det ene Things Side kræver en Myndighed i Henseende til Regjerings Sammensætning, som Grundloven ikke hjemler, og naar man saa fører til: Naar og saa længe denne grundlovsstridige Fordring

ikke bliver fyldestgjort, ville vi ikke arbejde, vi ville hverten fremme almindelige Love eller være med til at fremme en ordentlig Finantslov, da er man udenfor Grundlovens Forudsætninger, men da maa man ogsaa vide, at saa benyttes § 25 paa den Maade, som disse forandrede Forudsætninger nødvendiggjøre, og den Regjering, der saa benytter dem paa denne Maade, er i Virkeligheden i den fuldeste Overensstemmelse med, hvad Grundlovens Niemed har tilfattet. — Naar det ærede Medlem dernæst spurgte, hvad der er blevet af Grundlovens § 49, saa vide vi jo, hvorledes det har været nødvendigt for Regjeringen, da der ikke kunde tilveiebringes nogen regelmæssig Finantslov, at hjælpe sig med en foreløbig, men det ærede Medlem veed jo ogsaa, hvad der har nødvendiggjort dette, hvorledes man netop med Forsæt har søgt at umuliggjøre Tilveiebringelsen af en brugelig Finantslov, og hvorledes man har sagt: Regjeringen skal nødes til ikke blot at tage en foreløbig Finantslov, men ogsaa til at tage saadanne Bevillinger paa den, som Folkethinget har nægtet. Altsaa, hvis det ærede Medlem ikke er fornoiet med den Ghyldighed, som § 49 har, saa maa han henvende sig med sin Klage til dem, der have foranlediget, at Regjeringen har været nødsaget til ogsaa paa dette Omraade at ty til Nødhjælpen i Grundlovens § 25, fordi Rigsdagens ene Afdeling ikke vilde yde den nødvendige Medvirkning til, at en regelmæssig Finantslov kunde komme i Stand. — Naar det saa endelig hedder, at hele den provisoriske Lovgivning var bleven nødvendiggjort, fordi Regjeringen havde søgt at „kue, ave og tæmme“, saa vil jeg sige det ærede Medlem, det gaar her som sædvanligt, man vender Forholdene paa Hovedet, man sætter Virkningen i Stedet for Aarsagen. Hvorfor har det været nødvendigt for Regjeringen at staa sig denne Myndighed til at holde Ro og Orden i Landet? Det er, fordi der gik en systematisk Ophidselse forud, som netop søgte at demoralisere Befolkningen og hidse den til Lovbrud og Overtrædelser, en Ophidselse, som har givet sig Udslag rundt omkring i Landet. Jeg skal minde om Syberupstandalen og Historien ved Auktionen i Tvingstrup, og om hvorledes her ved hvoilks Dag Skaver drog igjennem Byen og slog Binduer ind. Se, det var Begyndelsen til den Demoralisation, som man med beraad Hu havde søgt at fremtalde fra den anden Side. Jeg skal minde om Riffelforeningerne, som bleve dannede, og som skulde sætte den Borgerkrig i Scene, som man fra den anden Side havde bebudet. Det er Kjendsgjerninger, som det ikke skal lykkes